

kom ind paa en Omtale af en Avisartikel, jeg har skrevet i en Barnemordssag, som har været oppe i København. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Sag, fordi Formanden rimeligvis vil afbryde mig, som han afbrød det ærede Medlem, men det er et fuldstændig forkert Synspunkt, hvorfra det ærede Medlem angriber mig. Han opfatter det fuldstændig forkert, naar han tror, at jeg paa nogen som helst Maade har villet ham til Livs ved, hvad jeg har skrevet, eller har villet rette noget Angreb paa ham. Jeg har for at faa at vide, hvorledes det kunde gaa til, at en Kvinde Aar igennem kunde pine Børn, pine dem til døde, søgt tilbage, og jeg maatte da gaa til den vedkommende Familie og spørge: Hvordan har hendes Vilkaar været? Og det viste sig i dette Tilfælde, som i saa mange andre, at bag om disse Barnemord er der en Kvinde, som vokser op i Fattigdom — der er Formanden!

Formanden: Jeg anser det for rigtigst, at det ærede Medlem lader denne Sag ligge.

Sabroe: Ja, jeg beklager selvfølgelig, at jeg ikke kan faa Lov at svare det ærede Medlem fra Slagelse (Lange). Det maa dog maaske være mig tilladt at sige, at da det ærede Medlem underrettede mig om, at forskellige Ting, som Søsteren havde meddelt mig, ikke var rigtige — der var enkelte Ting, hun havde sagt, som var forkerte (Lange: Alt!) Nej! —, saa bad jeg for en Sikkerheds Skyld det ærede Medlem fra Roskilde (H. Nielsen) om at følge med mig derud, og saa viste det sig, at det ikke passede, hvad det ærede Medlem havde meddelt mig. (Lange: Alt!)

Formanden: Omtalen af denne Sag maa være sluttet!

Sabroe: Det er let at sige: Alt! men det ærede Medlem sagde til mig, at

Formanden: Det ærede Medlem maa ikke fortsætte denne Debat.

Sabroe: Jeg beklager, at jeg ikke har Lov til at svare paa disse Angreb. Naa, men saa beklagede det ærede Medlem fra Slagelse sig blandt andet over, at han var bleven betegnet som mere dyrevenlig end barnevenlig. Maa jeg hertil sige: Ja, jeg betragter det som en Pligt

for enhver brav, hæderlig Mand, naar han kommer til Kendskab om, at Børn behandles ilde, da at paatale det og øve Kritik deraf, og hvis denne Kritik var bleven øvet nogle Aar forinden, er det et Spørgsmaal, om vi ikke havde været megen Uro foruden, i alt Fald den, som har været i de senere Aar. Jeg har tidligere mindet om og skal her blot lige nævne, at der 1867 var en dansk Rigsdagsmand, hørende til Venstre, som tog Forholdene paa Flakkebjerg op til kritisk Behandling. Saa blev han slaaet ned. Tiden var ikke inde til, at han kunde faa sine Angreb frem. Den Mand mistede sit gode Navn og Rygte, fordi han talte de fattige Børns Sag. Det var i 1867. Havde Myndighederne og andre den Gang hørt ham, havde Børnene fristet bedre Vilkaar, og saa havde megen Uro kunnet være sparet. Men man tav, tav til Trods for, at Forholdene var oprørende. Det var i 1867, men der skulde gaa mange Aar hen, inden Tiden var inde til Kritikken. Jeg ved, at det ærede Medlem netop i Flakkebjergsagen har ment, at Forholdene var, som de skulde være, skønt de Forhold, der blev afslørede, var i højeste Grad oprørende.

Maa jeg for Resten benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Justitsminister, om vi ikke maa faa Forhørene i Flakkebjergsagen og Godhavnsagen trykte ligesom Forhørene i Hebronsagen? Den, der fremtidig vil søge til Flakkebjergforhørene for at se, hvad der virkelig er foregaaet i den Sag, ja, hvor skal han gaa hen? Op i Justitsministeriet eller, naar der er gaaet nogle Aar, i Rigsarkivet? Lad os faa disse Forhør trykte, de ville kunne danne et udmærket Kildeskrift for dem, der fremtidig skulle beskæftige sig med den danske Børnesags Historie. Lad os faa dem trykte, ogsaa for at der ikke skal blive gjort de paagældende Ledere af Anstalterne Uret, for det er kun ved en nøjagtig Gennemlæsning af samtlige Forhørsakter, at man kan danne sig et virkeligt Billede af Forholdene. Naar man ikke kan faa Myndighederne til at tage Affære i en saadan Sag, er det ret naturligt, at den, der staar som Angriber, nævner de mest saarbare Punkter i Sagen. Men Billedet bliver ikke fuldstændigt, og jeg ønsker ikke, at der skal gøres nogen af de Folk Uret, hvor meningsløst jeg end tror, de have optraadt. Naar de have gjort Fejl, skyldes det væsentlig dette, at den Skole, der har været paa dette Omraade, har været en frygtelig Skole. Da jeg for nogen Tid si-